

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Sędziowie:	SSA Robert Jurga (spr.) SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka masy upadłości (...) S.A. w T.**

w upadłości likwidacyjnej

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 1 lipca 2014 r. sygn. akt IX GC 235/14

1. prostuje oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uzupełnia oznaczenie strony powodowej przez dodanie zwrotu:

”w upadłości likwidacyjnej”;

2. oddala apelację;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5 400zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 1602/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa Syndyk masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w T. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w K. kwoty 2.335.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od 1 kwietnia 2011 r. z tytułu zwrotu pożyczki.

Sąd Okręgowy w Krakowie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z dnia 6 września 2013 r. uwzględnił w całości roszczenie strony powodowej wraz z odsetki i kosztami postępowania.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany pożyczkobiorca wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa ze względu na przedawnienie podnosząc, iż aneksy do umowy pożyczki nie przedłużyły terminu jej zwrotu ponieważ:

1. aneks nr(...) został podpisany za pożyczkobiorcę przez dwóch zamiast przez 3 członków zarządu,
2. aneks nr (...) został podpisany przez zarząd, którego mandaty wygasły,
3. aneks nr(...) został podpisany przez zarząd powołany na nieważnym zgromadzeniu.

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony nakaz zapłaty w mocy i zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej ponad koszty przyznane w nakazie kwotę 5.400 zł z tytułu kosztów postępowania.

Jak ustalił Sąd Okręgowy umową z 7 grudnia 2006 r. upadły i trzy osoby fizyczne powołały pozwaną spółkę z o.o. Upadła spółka objęła 52 udziały, a trzy osoby fizyczne po 16 udziałów.

Umowa przewiduje powoływanie zarządu na czas nieokreślony (§ 20.1) oraz trzyosobową

reprezentację przy czynnościach powyżej 10.000 zł (§ 22.3). Umową spółki wspólnicy powołali pierwszy 4-osobowy zarząd (§ 33) w składzie: wspólnicy A. Ś. i P. L. oraz reprezentujący powoda W. M. i R. J.. Natychmiast po powstaniu pozwanej spółki (w organizacji) w tym samy dniu upadły pożyczkodawca pożyczył pozwanemu pożyczkobiorcy reprezentowanemu przez 3 członków zarządu 3.750.000 zł oprocentowanej wg stawki Wibor 3M powiększonej o 1,5 pkt. procentowego z terminem zwrotu do 31 stycznia 2009 r. W dniu 20 grudnia 2007r. pożyczkobiorca przedterminowo zwrócił część pożyczki w wysokości 1.415.000 zł. Na zgromadzeniu 12 czerwca 2008 r. wspólnicy pożyczkodawcy odwołali z zarządu wspólnika P. L. i powołali na jego miejsce wspólnika P. J., a na zgromadzeniu 16 czerwca 2008r. zatwierdzili sprawozdanie finansowe i udzielili zarządowi absolutorium za pierwszy pełny rok obrotowy (2007). Aneks nr (...) z 15 stycznia 2009r. strony przedłużyły termin zwrotu reszty w wysokości 2.335.000 zł do 31 grudnia 2009r. Za pożyczkobiorcę aneks zawarło dwóch członków zarządu.

Na zgromadzeniu wspólników pożyczkobiorcy 28 sierpnia 2009 r. wspólnik P. L. podniósł zarzut zwołania zgromadzenia przez zarząd, w składzie którego były osoby, których kadencja wygasła. Po podjęciu przez wspólników uchwały o kontynuowaniu zgromadzenia P. L. uczestniczył w zgromadzeniu, na którym było reprezentowane 100% kapitału. Wspólnicy 84 głosami przeciwko 16 odwołali z zarządu R. J. i powołali w jego miejsce członka rady nadzorczej pożyczkodawcy W. W. oraz przedłużyli kadencje pozostałych członków zarządu. P. L. zgłosił sprzeciw wobec wszystkich trzech powyższych uchwał. Aneks nr (...) z 31 grudnia 2009 r. strony przedłużyły termin spłaty pożyczki do 31 lipca 2010 r. Pożyczkobiorca był reprezentowany przez 3 członków zarządu wpisanego do KRS. Wspólnik pożyczkobiorcy P. J. zażądał od zarządu zwołania zgromadzenia wspólników i wobec milczenia pozwanej spółki wniósł do sądu rejestrowego o upoważnienie do zwołania zgromadzenia. Postanowieniem z 13 stycznia 2010 r. referendarz sądowy upoważnił P. J. do zwołania zgromadzenia i wyznaczył go jego przewodniczącym. Postanowienie ustaliło także porządek obrad obejmujący m.in. uchwały w sprawie odwołanie zarządu i powołania nowego. Na zgromadzeniu wspólników 26 lutego 2010 r. stawili się wszyscy wspólnicy. Wspólnik P. J. jako przewodniczący nie poddał pod głosowanie uchwały w sprawie odwołania zarządu twierdząc, iż jest ona zbyteczna ze względu na

wygaśnięcie kadencji członków zarządu. Pozostali wspólnicy nie sprzeciwili się zdjęciu tej kwestii z porządku obrad. Następnie wspólnicy udzielili absolutorium każdemu z członków zarządu i powołali do zarządu wspólnika P. J. oraz reprezentujących pożyczkodawcę W. W. i W. M..

Kolejnym aneksem nr (...) z 31 lipca 2010 r. strony przedłużyły termin spłaty do 31 marca 2011r. Po ogłoszeniu upadłości pożyczkodawcy powodowy syndyk wniósł pozew o zwrot pożyczki w dniu 10 kwietnia 2013 r. W toku procesu oświadczeniem z 17 czerwca 2014 r. P. J. uchylił się od skutków zwołania zgromadzenia wspólników pożyczkobiorcy w dniu 26 lutego 2010 r. oraz swoich czynności na tym zgromadzeniu, w tym głosowania, powołując się na błąd co do ważności upoważnienia referendarza sądowego do zwołania zgromadzenia. Z tego samego powodu oświadczeniem z tego samego dnia uchylił się od skutków głosowania na zgromadzeniu 26 lutego 2010 r. wspólnik A. Ś. . Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał w całości za niesporny (art. 229 i 230 K.p.c.)

W swoich rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że zarzuty pozwanego co do prawidłowości składu zarządu pożyczkobiorcy w dniu 31 lipca 2010 r. są bezpodstawne. Na zgromadzeniu był reprezentowany cały kapitał i ważność upoważnienia do zwołania zgromadzenia wydanego przez referendarza nie jest istotna. Ponadto postanowienie referendarza z 13 stycznia 2010r. obowiązuje niezależnie od tego, czy referendarz miał prawo je wydać, gdyż postanowienie to nie zostało zaskarżone.

Ponadto nie każda wadliwość zwołania zgromadzenia oznacza, że zgromadzenia nie było i podjęte na nim uchwały nie istnieją. A jeśli uchwała o powołaniu zarządu istnieje, to do jej wzruszenia konieczne jest jej zaskarżenie, co nie miało miejsca. Ponieważ aneksem nr (...) z 31 lipca 2010r. strony umowy pożyczki skutecznie przedłużyły termin jej zwrotu do 31 marca 2011r., pożyczkodawcy przysługuje roszczenie o zapłatę sumy 2.335.000 zł z ustawowymi odsetkami, co uzasadnia utrzymanie w mocy nakazu zapłaty wydanego na rzecz syndyka. W dniu 31 lipca 2010r. roszczenie o zwrot pożyczki nie było przedawnione nawet w razie nieważności aneksów nr (...). Zdaniem Sądu Okręgowego aneks nr (...) istotnie nie przedłużył terminu spłaty pożyczki, gdyż został podpisany przez tylko dwóch członków zarządu pożyczkobiorcy (choć w nagłówku aneksu wymieniono trzech). Jednakże aneks nr (...) jest ważny. Wg pozwanego mimo braku kadencyjności członków zarządu ich mandaty wygasły w dniu 16 czerwca 2008 r., tj. z chwilą zatwierdzenia sprawozdania finansowego za I rok obrotowy zgodnie z art. 202 § 1 K.s.h. Jednakże art. 202 K.s.h. dotyczy sytuacji, gdy członek zarządu powoływany jest na czas określony, o czym świadczy zwrot "w przypadku powołania członka zarządu na okres dłuższy niż rok" w § 2 tego przepisu. Art. 202 § 2 K.s.h. przewiduje możliwość odmiennego uregulowania wygaśnięcia mandatu umową spółki. W niniejszej sprawie zbędne jest rozważanie skutków zatwierdzenia sprawozdania finansowego, jeżeli powołanie do zarządu na czas nieokreślony nastąpiło jedynie na mocy uchwały o powołaniu do zarządu. Umowa pozwanej spółki przewiduje wyłącznie powoływanie na czas nieokreślony (§ 20.1), tj. do odwołania, złożenia rezygnacji, śmierci lub ubezwłasnowolnienia. W umowie spółki wspólnicy jednoznacznie wyrazili wolę, aby mandaty członków zarządu wygasły jedynie wskutek przyczyn określonych w art. 202 § 4 K.s.h. Dlatego aneks nr (...) jest ważny, aczkolwiek wobec ważności aneksu nr (...) kwestia ważności aneksów nr (...) nie jest istotna. Na zgromadzeniu 28 sierpnia 2009r. wspólnicy pożyczkobiorcy przedłużyli kadencje członków zarządu, chociaż w świetle umowy spółki w spółce nie ma kadencji (uczynili to ze względu na kwestionowanie przez wspólnika P. L. mandatu członków zarządu). Zarzuty pozwanego co do ważności zwołania zgromadzenia są bezpodstawne. Ponadto na zgromadzeniu był reprezentowany cały kapitał i mimo kwestionowania prawomocności zgromadzenia P. L. wziął w nim udział i nie zaskarżył podjętych uchwał. Sąd Okręgowy wskazał również, że zaskarżony nakaz został doręczony kuratorowi powołanemu przez sąd rejestrowy. Ponieważ w chwili wydawania nakazu pozwana spółka nie miała zarządu, wniosła o uchylenie nakazu na podstawie art. 4921 § 2 K.p.c. Jednakże przepis ten przewiduje uchylenie nakazu tylko w razie niemożności jego doręczenia. Celem przepisu jest zapobieżenie istnieniu nakazu w okresie zawieszenia postępowania na skutek braku organu pozwanego oraz wykluczenie doręczenia nakazu do rąk kuratora przewidzianego w art. 143 K.p.c. lub kuratora przewidzianego w art. 42 K.c., jeśli postanowienie o jego ustanowieniu nie przewiduje prawa do reprezentowania pozwanego w postępowaniach sądowych. Sąd Okręgowy uznał, że kurator ustanowiony postanowieniem z 12 sierpnia 2013 r. jest uprawniony do prowadzenia spraw, w tym sądowych, pozwanego i doręczył mu zaskarżony nakaz zapłaty. Następnie wspólnicy w dniu 30 października 2013r. powołali zarząd, który w dniu 4 listopada 2013 r. wniósł zarzuty od nakazu . Uznając

zarzuty za spóźnione z powodu skutecznego doręczenia nakazu kuratorowi sąd postanowieniem z 8 listopada 2013 r. odrzucił zarzuty. Na skutek zażalenia pozwanego sąd odwoławczy uznał, że doręczenie nakazu kuratorowi było nieskuteczne i uchylił postanowienie o odrzuceniu zarzutów. Obowiązkiem kuratora po powołaniu zarządu było przekazanie dokumentów, w tym nakazu z odpisem pozwu, zarządowi. Dlatego sąd uznał za zbyteczne ponowne doręczenie nakazu i przewodniczący wyznaczył rozprawę w celu rozpoznania zarzutów. Dopiero na rozprawie pozwany zwrócił uwagę, iż sąd odwoławczy uchylając postanowienie o odrzuceniu zarzutów w uzasadnieniu polecił ponowne doręczenie nakazu, co przewodniczący niezwłocznie wykonał. Pozwany wniósł ponownie zarzuty, w których dodał jedynie zarzut uchylenia się dwóch współników od skutków czynności podjętych na zgromadzeniu 26 lutego 2010 r. (ten ostatni zarzut nie wymaga nawet rozważenia). W żadnej chwili nie zaszła podstawa do uchylenia nakazu na podstawie art. 4921 K.p.c. Gdy sąd odwoławczy uznał nieskuteczność doręczenia nakazu, pozwany już miał zarząd i uchylenie nakazu było niedopuszczalne. Po wydaniu nakazu w dniu 6 września 2013 r. sąd nigdy nie wyznaczył powodowi terminu do usunięcia braku organu strony pozwanej, co na podstawie art. 4921 § 2 K.p.c. jest warunkiem koniecznym uchylenia nakazu.

W złożonej apelacji strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi

I/. nierozpoznanie istoty sprawy polegające na zaniechaniu zbadania przez Sąd I instancji merytorycznych zarzutów obronnych strony pozwanej, to jest zarzutu uchylenia się przez współników pozwanej spółki – (...) i P. J. (2) od skutków prawnych oświadczeń woli, złożonych pod wpływem błędu, na rzekomy (...) sp. z o.o. w K. w dniu 26 lutego 2010 r. Sąd I instancji bez wskazania jakichkolwiek motywów swego rozstrzygnięcia, poprzestał wyłącznie na stwierdzeniu, że powyższy zarzut strony pozwanej „nie wymaga nawet rozważenia”,

II/. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to :

1/. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenie art. 299 Kpc i art. 230 Kpc, w zakresie, w jakim sąd I instancji bezpodstawnie uznał za okoliczność bezsporna, że aneksem z dnia 31 grudnia 2009 r. do umowy pożyczki (aneks nr. (...)) strony przedłużyły termin spłaty pożyczki do dnia 31 lipca 2010 r., zaś aneksem z dnia 31 lipca 2010 r. do umowy pożyczki (aneks nr. (...)), strony przedłużyły termin spłaty pożyczki do dnia 31 marca 2011 r., tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, aneksy nr. (...) były obarczone sankcją nieważności, co zarzucała strona pozwana.

2/. przepisu art. 212 Kpc poprzez zaniechanie ustalenia i wyjaśnienia okoliczności faktycznych spornych między stronami, a także przepisów art. 217 §§ 1 i 2 Kpc i art. 227 Kpc oraz art. 229 Kpc i 230 Kpc poprzez przyjęcie niesporności całego stanu faktycznego oraz poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego i zebrania materiału dowodowego niezbędnego dla ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spornych okoliczności faktycznych, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem sąd I instancji nie ustalając stanu faktycznego sprawy w sposób prawidłowy nie mógł również prawidłowo zastosować w sprawie przepisów prawa materialnego.

3/. przepisu art. 236 Kpc w związku z art. 354 Kpc oraz art. 235 § 1 Kpc poprzez zaniechanie wydania postanowień dowodowych, co do części dowodów wnioskowanych przez stronę pozwaną, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem uniemożliwia określenie całości materiału dowodowego będącego podstawą do ustalenia przez sąd I instancji stanu faktycznego u ocenę takich ustaleń, a w konsekwencji weryfikację prawidłowości zastosowania przez sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

4/. przepisu art. 328 § 2 Kpc poprzez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w tym przede wszystkim ustalenia faktów, które sąd I instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem uniemożliwia kontrolę przesłanek, którymi kierował się sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok, w szczególności w zakresie, w jakim sąd I instancji:

- uznał, że zgłoszony przez pozwaną spółkę zarzut uchylenia się współników pozwanej spółki (...) od skutków prawnych oświadczeń woli złożonych pod wpływem błędu na rzekomym (...) sp. z o.o. w K. z dnia 26 lutego 2010 r. „nie wymaga nawet rozważenia”

- nie wskazał na jakiej podstawie uznał, że „stan faktyczny był w całości za niesporny”,

- nie wskazał, na jakich dowodach się oparł, a jakim dowodom odmówił wiarygodności,

- nie wskazał, jaki był zakres sporu pomiędzy stronami, co do faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i dlaczego pominął wszystkie osobowe wnioski dowodowe strony pozwanej,

5/. Przepisów art. 217 §§ 1 i 2 i art. 227 Kpc w związku z art. 258 Kpc poprzez pominięcie wnioskowanych przez stronę pozwaną w zarzutach od nakazu zapłaty, dowodów z przesłuchania świadków W. M. (2), W. W. (2), P. J. (2), A. Ś. (2) i P. L. (2), na okoliczności związane z podpisaniem aneksu nr. (...) i na potwierdzenie tezy o jego nieważności, oraz dowodów z przesłuchania świadków P. J. (2), A. Ś. (2), P. L. (2), J. W. i W. S. na okoliczności związane ze złożeniem pod wpływem błędu, przez współników pozwanej spółki – (...) i P. J. (2), oświadczeń woli na rzekomym (...) sp. z o.o. w K. z dnia 26 lutego 2010 r. na potwierdzenie tezy o nieważności aneksu nr. (...).

6/. Przepisów art. 492¹ § 2 Kpc i art. 42 Kc poprzez utrzymanie nakazu zapłaty z dnia 6 września 2013 r. pomimo, że w chwili wniesienia pozwu strona pozwana nie miała organu powołanego do jej reprezentowania, a braki te nie zostały usunięte w wyznaczonym terminie zgodnie z przepisami kodeksu oraz uznanie, że ustanowienie dla spółki kuratora, o którym mowa jest w art. 42 Kc, świadczy o usunięciu braku w sferze przesłanek procesowych w postaci braku organu uprawnionego do reprezentowania.

III. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a to :

7/. Przepisów art. 118 Kc w zw. z art. 120 § 1 zd. 1 Kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w związku z zawarciem aneksu nr. (...) do umowy pożyczki (błędnie wskazano sprzedaży) nastąpiła zmiana terminu wymagalności spornego roszczenia o zwrot pożyczki, podczas gdy wobec nieważności aneksu nr. (...), nie nastąpiła zmiana terminu wymagalności roszczenia o zwrot pożyczki, który w dalszym ciągu przypadł w dniu 31 stycznia 2009 r., a zatem sporne roszczenie przedawniało się z dniem 31 stycznia 2012 r.

8/. Przepisów art. 202 §§ 1 w zw. z 2 Ksh poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że mandat członka zarządu nie wygasa w terminie przewidzianym w art. 202 § 1 Ksh, także wtedy, gdy według uchwały współników powołanie nastąpiło na czas nieoznaczony, a umowa spółki nie stanowi inaczej.

9/. Przepisów art. 252 § 4 w zw. z § 1 Ksh poprzez błędną wykładnię, skutkującą odmową uwzględnienia podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu nieważności uchwał (...) sp. z o.o. w K. z dnia 26 lutego 2010 r. o powołaniu zarządu pozwanej spółki, tylko z tej przyczyny, że „jeśli uchwała o powołaniu zarządu istnieje, to do jej wzruszenia konieczne jest jej zaskarżenie, co nie miało miejsca” podczas gdy podniesienie zarzutu nieważności uchwały jest możliwe w każdym czasie i to bez konieczności uprzedniego uzyskiwania wyroku stwierdzającego taką nieważność.

Opierając się powyższych zarzutach strona pozwana wniosła o :

- uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział IX Gospodarczy z dnia 1 lipca 2014 r. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a to wobec nierozpoznania istoty niniejszej sprawy oraz wobec konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w części dotyczącej dowodów pominiętych przez sąd I instancji, z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego

względnie o

- zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział IX Gospodarczy z dnia 1 lipca 2014 r. poprzez oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,

- zasądzenie o strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego wyroku. Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sprawy jest bezsporny co pośrednio wynika nawet z treści zarzutów apelacyjnych a bezpośrednio zostało to przyznane przez pełnomocnika strony pozwanej na rozprawie apelacyjnej. Czym innym jest ocena prawna dokonanych ustaleń a tego dotyczy znaczna część zarzutów apelacyjnych a czym innym trafność ustaleń Sądu w zakresie stanu faktycznego sprawy. Jednocześnie na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd I instancji wywiódł prawidłowe wnioski, znajdujące swoje uzasadnienie w powołanych przepisach prawa, które Sąd Odwoławczy generalnie podziela. Niektóre z jego poglądów wymagają jednak uzupełnienia i rozwinięcia gdyż zostały zaprezentowane w zbyt kategorycznej formie i nazbyt lakonicznej treści.

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności za bezzasadny należy uznać zarzut nierozpoznania istoty sprawy. Co więcej bezzasadność tego zarzutu wynika już z treści jego uzasadnienia. Strona pozwana odwołuje się w nim do szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego, które jej zdaniem przesądzają o jego zasadności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wadliwie je interpretuje. O nierozpoznaniu istoty sprawy można by było mówić wtedy gdyby Sąd I instancji nie orzekł merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty strony pozwanej. Sytuacja taka jednakże nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Wystąpienie strony powodowej zostało przez Sąd I instancji ocenione tak w zakresie wskazanej w pozwie jego podstawy prawnej jak i przywołanych dla jej uzasadnienia okoliczności faktycznych. Sąd Okręgowy dokonał także oceny merytorycznych zarzutów strony pozwanej. Można mieć uzasadnione zastrzeżenia do formy tej oceny. Nie można jednak stawiać zarzutu jej braku tylko z tego powodu, że jest dla strony pozwanej niekorzystna. Zdaniem Sądu I instancji podnoszony przez stronę pozwaną zarzut uchylenia się przez współników pozwanej spółki – (...) i P. J. (2) od skutków prawnych oświadczeń woli, złożonych pod wpływem błędu, na rzekomym (...) sp. z o.o. w K. w dniu 26 lutego 2010 r. nie wymaga nawet rozważenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego oznacza to, że z uwagi na jego całkowitą bezzasadność powyższy zarzut nie wymagał szerszego omówienia. Nie oznacza to jednak, że zarzut ten nie został oceniony. Uchodzi uwadze skarżącej to z jakich powodów Sąd I instancji prezentuje tak kategoryczny pogląd. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku zarzuty strony pozwanej co do prawidłowości składu zarządu pożyczkobiorcy w dniu 31 lipca 2010 r. są bezpodstawne dla tego, że na zgromadzeniu, na którym został powołany był reprezentowany cały kapitał zakładowy i ważność upoważnienia do zwołania zgromadzenia wydanego przez referendarza nie była istotna. W tych okolicznościach nie ma podstaw do twierdzenia, że powyższy zarzut strony pozwanej nie był badany a zatem, że nie została rozpoznana istota sprawy z uwagi na brak jego analizy przez Sąd I instancji.

Także kilka z dalszych zarzutów apelacyjnych strony pozwanej dotyczących naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa procesowego należy uznać za bezzasadne. Dotyczy to w szczególności zarzutów opisanych w pkt. II 1 – 3 oraz 5 apelacji. Przypomnienia stronie pozwanej wymaga, że zgodnie z art. 227 Kpc przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie na dla rozstrzygnięcia sprawy a sąd jest uprawniony do dokonania selekcji materiału procesowego przedstawionego przez strony i pominięcia twierdzeń oraz dowodów, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Powyższe uprawnienie ma służyć zapobieganiu przewlekaniu postępowania – art. 6 Kpc. Jeżeli w powyższym zakresie nie ma sporu stron co do faktów, a taka sytuacja ma miejsce zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie, możliwe jest dokonanie ustaleń faktów na podstawie art. 229 i 230 Kpc.

Formułując zarzut opisany w pkt. II 1 strona pozwana po raz kolejny myli ustalenia faktyczne z ich prawną oceną. To, że Sąd I instancji nie podzielił poglądów co do ważności aneksów do umowy pożyczki nie oznacza, że wadliwie ustalił to kiedy aneksy nr. (...) zostały sporządzone i w jakich okolicznościach. W toku postępowania przed Sądem I instancji nie mogło dojść do naruszenia przepisu art. 212 Kpc poprzez zaniechanie ustalenia i wyjaśnienia okoliczności faktycznych spornych między stronami, a także przepisów art. 217 §§ 1 i 2 Kpc i art. 227 Kpc oraz art. 229 Kpc i 230 Kpc poprzez przyjęcie niesporności całego stanu faktycznego oraz poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego i zebrania materiału dowodowego – zarzut opisany w II. 2 apelacji. W uzasadnieniu apelacji skarżąca nie wskazuje bowiem jakie to okoliczności sporne między stronami nie zostały przez Sąd Okręgowy wyjaśnione bowiem te na które naprowadza a to zmiany terminu spłaty pożyczki oraz złożenie przez współników pozwanej spółki – (...) i P. J. (2), oświadczeń o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, Sąd ten ustalił. Jeżeli jak to miało miejsce w niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny i zbędnym było prowadzenie postępowania dowodowego nie można w kategoriach błędu postrzegać braku wydania przez Sąd Okręgowy negatywnych postanowień o przeprowadzeniu każdego zawnioskowanego dowodu. Obowiązek wydania postanowienia pojawia się jedynie w sytuacji dopuszczenia dowodu a nie w sytuacji odwrotnej – art. 236 Kpc. Pogląd taki prezentują Sądy Apelacyjne : w Warszawie, w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r. III Apa 48/12 Lex 1238321 i w Krakowie w wyroku z dnia 3 czerwca 2009 r. I ACa 444/09 , Lex 799912 a Sąd Apelacyjny w pełni go podziela. Przesądza to o bezzasadności zarzutów apelacji z punktu II.3 i 5. Zarzuty te aczkolwiek odmiennie sformułowane dotyczą tego samego problemu, który już wcześniej był omawiany. Zdaniem strony pozwanej stan faktyczny sprawy ustalony przez Sąd Okręgowy był sporny a wnioskowane przez nią dowody miały na celu wyjaśnienie pojawiających się wokół niego wątpliwości. Formułując takie zarzuty nie potrafi jednak wskazać, która z okoliczności faktycznych uznanych za bezsporną budzi takie wątpliwości. Przepisy art. 229 i 230 Kpc służą odformalizowaniu postępowania dowodowego a tym samym skróceniu czasu potrzebnego na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia. Jeżeli są spełnione przesłanki ich zastosowania wydanie formalnych postanowień o odmowie przeprowadzenia wnioskowanych dowodów, zbędnych dla rozstrzygnięcia jest tym bardziej nieuzasadnione. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji już na podstawie samych stanowisk stron dysponował wystarczająco pewnym materiałem obrazującym istotne dla sprawy okoliczności faktyczne aby podjąć decyzję o jej merytorycznym zakończeniu.

Za częściowo zasadny aczkolwiek nie prowadzący do podważenia zasadności kwestionowanego wyroku uznaje Sąd Apelacyjny zarzut strony pozwanej opisany w pkt. II. 4 jej apelacji. Istotnie bowiem lektura uzasadnienia Sądu I instancji nie daje pełnego obrazu jego poglądów na temat skuteczności uchylenia się przez współników od skutków oświadczeń woli na rzekomym jak je nazywa strona pozwana, NZW spółki odbytym w dniu 26 lutego 2010 r. Pozostałe szczegółowe zarzuty strony pozwanej formułowane w ramach tego punktu zarzutów apelacji mają charakter wtórny gdyż są także przedmiotem innych zarzutów apelacji (zostały już omówione lub zostaną omówione poniżej). Miarę strona pozwana, że sygnalizowane przez nią problemy dotyczące ustalenia stanu faktycznego, czy przebiegu postępowania dowodowego powinny zostać omówione jednakże uchybienia w tym względzie popełnione przez Sąd Okręgowy pozostają bez znaczenia dla oceny prawidłowości jego wyroku. W judykaturze został wyrażony pogląd, który Sąd Odwoławczy podziela i przyjmuje za własny, że naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu tj. art. 328 § 2 Kpc, może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2013 r. w Łodzi I ACa 1075/12 LEX nr 1267341). Sytuacja taka nie ma jednak miejsca w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego za niezasadny należy uznać także zarzut naruszenia art. 492¹ § 2 Kpc w zw. z art. 42 Kc. Należy bowiem zwrócić uwagę, że braki w zakresie reprezentacji strony pozwanej zostały przez nią uzupełnione w dniu 30 października 2013 r. kiedy to pozwana spółka uchwałą ZW powołała 3 – osobowy zarząd. Co więcej, z uwagi także na skuteczne doręczenie odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu (3 czerwca 2014 r.) i podjęcie przez pozwaną merytorycznej obrony (wniesienie zarzutów nastąpiło w dniu 17 czerwca 2014 r.) podstawa do uchylenia

nakazu zapłaty wynikająca z tego przepisu przestała być aktualna. Co prawda w dacie wydania nakazu zapłaty strona pozwana jak twierdzi nie posiadała organu uprawnionego do jej reprezentowania to jednak uzupełnienie tego braku po jego wydaniu niezależnie od tego czy brak ten został uzupełniony samodzielnie przez stronę pozwaną czy z inspiracji sądu wyklucza możliwość jego uchylecia. Nie podzielając poglądów prezentowanych przez Sąd Okręgowy co do skuteczności doręczenia odpisu nakazu zapłaty kuratorowi spółki powołanemu przez sąd rejestrowy, Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na to, że w okolicznościach niniejszej sprawy są one bezprzedmiotowe podobnie zresztą jak zarzut strony pozwanej dotyczący naruszenia art. 42 Kc. Brak obowiązku uchylecia nakazu zapłaty wynikającego z powoływanego już art. 492¹ § 2 Kpc nie jest skutkiem przekazania przez kuratora nakazu zapłaty, zarządowi strony pozwanej lecz wynikiem powołania tego zarządu w toku postępowania, skutecznego doręczenia jej nakazu zapłaty a na końcu podjęciem przez nią merytorycznej obrony przez wniesienie zarzutów.

Spośród trzech zarzutów naruszenia prawa materialnego kluczowe znaczenie ma zarzut naruszenia art. 202 Ksh poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że mandat członka zarządu nie wygasa w terminie przewidzianym w art. 202 § 1 Ksh, także wtedy, gdy według uchwały wspólników powołanie nastąpiło na czas nieoznaczony, a umowa spółki nie stanowi inaczej. Zgłaszając taki zarzut strona pozwana zdaje się nie dostrzegać treści umowy spółki strony pozwanej, która w § 20.1 wyraźnie stanowi, że zarząd powoływany jest na czas nieoznaczony. To nie uchwała wspólników a jej kwalifikowana postać jaką jest umowa spółki określa jakiego dokonano wyboru w zakresie kadencji zarządu. Poglądy prezentowane w tej kwestii przez stronę pozwaną nie zasługują na aprobatę z uwagi na brak wystarczającego umocowania tak ustawowego jak i umownego. Z art. 202 § 1 i 2 Ksh wyraźnie wynika możliwość odmiennego określenia momentu wygaśnięcia mandatu co w umowie pozwanej spółki przewidziano. Ponadto art. 202 § 1 Ksh znajduje zastosowanie tylko wtedy gdy umowa spółki albo wyraźnie zastrzega kadencję roczną albo w ogóle nie określa długości kadencji co w pozwanej spółce nie ma miejsca. W wyroku z dnia 12 października 2011 r. II CSK 29/11 Lex 1043996 Sąd Najwyższy wskazał, że w razie powołania członka zarządu na czas nieoznaczony nie znajdują zastosowania przepisy art. 202 § 1-2 Ksh, lecz § 4 tego przepisu, co oznacza, że członek zarządu powołany na czas nieoznaczony będzie pełnić swoją funkcję tak długo, dopóki nie spełni się którakolwiek z przesłanek wygaśnięcia mandatu w nim określona, w szczególności zaś, dopóki nie zostanie uchwałą wspólników odwołany. Przenosząc powyższe poglądy na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że na zgromadzeniu wspólników pozwanej spółki w dniu 16 czerwca 2008 r. nie doszło do wygaśnięcia mandatów członków jej zarządu a to : A. Ś. (2), W. M. (2) oraz R. J. (2). W szczególności nie może być to następstwem zatwierdzenia sprawozdania finansowego spółki za rok 2008 i udzielenia im absolutorium. Uchwała zgromadzenia wspólników w przedmiocie udzielenia absolutorium oznacza jedynie rozliczenie członków zarządu za ten rok ich działalności ale nie ma wpływu na ich mandat do dalszego wykonywania powierzonej im funkcji. Tym samym wbrew twierdzeniom wspólnika P. L. (2) zgromadzenie wspólników zwołane na dzień 28 sierpnia 2009 r. zostało dokonane przez organ pozwanej spółki, w którym zasiadały osoby posiadające mandat członka zarządu i było uprawnione do podjęcia uchwał w przedmiocie zmiany składu osobowego zarządu. Należy zwrócić uwagę na to, że zarzuty P. L. (2) dotyczą samego zwołania zgromadzenia a nie braków co do spełnienia innych wymogów podjęcia uchwał w przedmiocie zmiany składu osobowego zarządu. Wspólnik ten nie kwestionuje trybu w jakim zostały podjęte uchwały ani prawidłowości obliczenia głosów oddanych za tymi uchwałami. Strona pozwana nie zarzucała też aby wspólnik ten kwestionował prawidłowość podjętych uchwał na drodze postępowania sądowego. Sąd Apelacyjny podziela pogląd strony pozwanej co do tego, że wspólnik na podstawie art. 252 § 4 Ksh może podnosić zarzut nieważności uchwały zgromadzenia wspólników nawet gdy nie wytoczył w tym zakresie odrębnego postępowania jednakże w realiach niniejszej sprawy taki zarzut, niezależnie od innych ograniczeń, na które wskazuje strona powodowa w złożonej odpowiedzi na apelację, jest całkowicie bezzasadny. Przyjęcie, iż na zgromadzeniu wspólników w dniu 28 sierpnia 2009 r. doszło do skutecznej zmiany składu osobowego zarządu oznacza, że podpisany w dniu 31 grudnia 2009 r. aneks nr. (...) jest ważny i prowadzi do przedłużenia terminu zwrotu pożyczki do dnia 31 lipca 2010 r. Z uwagi na to, że pozew w niniejszej sprawie został złożony w kwietniu 2013 r. roszczenie strony powodowej o zwrot pożyczki w dacie jego złożenia nie było jeszcze przedawnione. W zasadzie na tej konstatacji można by zakończyć ocenę zaskarżonego wyroku uznając pozostałe zarzuty apelacji za bezprzedmiotowe. Strona pozwana przywiązuje jednak ogromną wagę do prawidłowości odbycia zgromadzenia wspólników w dniu 26 lutego 2010 r. i dopuszczalności podpisania przez powołany na nim zarząd aneksu nr. (...). Odnosząc się skrótowo to tej części zarzutów strony pozwanej Sąd Apelacyjny podziela jej pogląd, że

wadliwość zwołania zgromadzenia wspólników może mieć wpływ na podjęte na nim uchwały z jednym zastrzeżeniem. Wadliwość zwołania zgromadzenia wspólników może mieć wpływ na prawidłowość podejmowanych na nim uchwał poza przypadkiem gdy na zgromadzeniu reprezentowany jest cały kapitał zakładowy, a nikt z obecnych nie zgłosił sprzeciwu dotyczącego odbycia zgromadzenia lub wniesienia poszczególnych spraw do porządku obrad – art. 240 Ksh. Innymi słowy braki w zakresie prawidłowości procedury zwoływania zgromadzenia wspólników są konwalidowane w sytuacji gdy zgromadzenie to odbywało się w realiach art. 240 ksh. Bez znaczenia dla przyjęcia prawidłowości odbycia zgromadzenia i podjętych na nim uchwał jest to czy wspólnicy mieli świadomość tego jakimi brakami jest dotknięta procedura zwołania zgromadzenia. Dotyczy to także sytuacji gdy istnieje wątpliwość co do tego czy osoba, która zwołała zgromadzenie była do tego upoważniona. Z protokołu zgromadzenia wspólników pozwanej spółki z dnia 26 lutego 2010 r. nie wynika aby został zgłoszony sprzeciw co do odbycia zgromadzenia a także co do podjęcia uchwał dotyczących składu zarządu spółki. Uchwały w tym przedmiocie nie zostały zaskarżone. Strona pozwana twierdzi, iż są one wadliwe dlatego, że zostały podjęte na wadliwym zwołanym zgromadzeniu o czym ma świadczyć brak odpowiednich kompetencji po stronie referendarza sądowego do udzielenia upoważnienia wspólnikowi do zwołania takiego zgromadzenia. Sądowi Apelacyjnemu znana jest taka praktyka sądu rejestrowego. Jej ocena w świetle powyższych rozważań jest zbędna. Niezależnie bowiem od tego jak ten problem zostanie rozstrzygnięty nie będzie to miało znaczenia dla oceny prawidłowości odbycia kwestionowanego zgromadzenia wspólników pozwanej spółki. Strona pozwana podważając prawidłowość odbycia tego zgromadzenia a w szczególności podjętych na nich uchwał w przedmiocie powołania członków zarządu odwołuje się także do oświadczeń wspólników z dnia 17 czerwca 2014 r. a zatem złożonych ponad cztery lata po odbyciu zgromadzenia, w których ci uchylają się od skutków prawnych oświadczenia woli. W oświadczeniach tych, praktycznie identycznej treści, wspólnicy powołują się na błąd polegający na mylnym wyobrażeniu o rzeczywistym stanie rzeczy co do uprawnienia wspólnika P. J. (2) do zwołania tego zgromadzenia. Niezłożenie przez nich sprzeciwu tak co do odbycia zgromadzenia jak i wniesienia poszczególnych spraw do porządku jego obrad nastąpić miało pod wpływem nieświadomości, że postępowanie przed sądem rejestrowym (co do upoważnienia wspólnika P. J. (2) do zwołania zgromadzenia) było dotknięte sankcją nieważności. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że wspólnicy składający takie oświadczenia kwestionują jedynie procedurę zwołania zgromadzenia a nie odnoszą się do podejmowanych na nim uchwał w tym także tych, które dotyczą powołania członków zarządu spółki. Koncentrując swoją uwagę na formalnej stronie zwołania zgromadzenia a nie na merytorycznych decyzjach, które zostały na nim podjęte, strona pozwana próbuje odwrócić uwagę od tego, że nie było sporu między wspólnikami co do prawidłowości ich podjęcia. Uchwały zostały podjęte w głosowaniu tajnym, wymagana większością głosów nie tylko bez sprzeciwu wspólników ale także przy braków głosów przeciwko powołaniu do zarządu konkretnych osób. Nie były kwestionowane na drodze postępowania sądowego a przynajmniej strona pozwana nie powołuje się na takie okoliczności. Odwołując się po raz kolejny do protokołu z tego zgromadzenia wskazać należy, iż wspólnicy nie byli ślepych wykonawcami postanowienia sądu rejestrowego, w którym udzielając upoważnienia do zwołania zgromadzenia wspólników ustalono także porządek jego obrad. Nie podejmowano bowiem żadnych decyzji w przedmiocie odwołania dotychczasowego zarządu spółki gdyż wspólnicy uznali, że podjęcie uchwały w tym zakresie jest bezprzedmiotowe a był to jeden z punktów tego porządku. Ewentualna wadliwość tego zgromadzenia została dostrzeżona dopiero w trakcie niniejszego postępowania. W ocenie Sądu Apelacyjnego po pierwsze zbyt późno a po drugie okoliczności, na które powołują się wspólnicy pozostają bez znaczenia dla oceny ważności odbytego zgromadzenia gdyż w sytuacji gdyby nawet miały miejsce braki procedury zwołania zgromadzenia wspólników zostały skutecznie konwalidowane. W tym stanie rzeczy za bezzasadny należy uznać nie tylko zarzut naruszenia art. 202 Ksh ale także art. 252 Ksh oraz art. 118 i 120 Kc. Na omawianym zgromadzeniu wspólników pozwanej spółki powołano skutecznie nowy skład osobowy zarządu, który był uprawniony do reprezentowania spółki przy podpisywaniu aneksu nr. (...) do umowy pożyczki. Termin jej zwrotu został przedłużony do dnia 31 marca 2011 r. co wyklucza możliwość uznania roszczenia strony za przedawnione w sytuacji gdy pozew został przez nią wniesiony w kwietniu 2013 r.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w pkt. 2 wyroku oddalił apelację strony pozwanej na podstawie art. 385 Kpc. W pkt. 1 wyroku Sąd sprostował oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku podlegająca na niewłaściwym oznaczeniu strony powodowej. Uszła uwadze Sądu Okręgowego szczególna rola jaka pełni syndyk masy upadłości w toku postępowań sądowych, w których reprezentuje masę upadłości. Postępowania te syndyk prowadzi na rzecz upadłego ale w imieniu własnym będąc tzw. stroną zastępczą. Działanie w takim charakterze oznacza, że stroną

postępowania w znaczeniu formalnym, ze wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami w tym także dotyczącymi sposobu oznaczania strony postępowania jest syndyk masy upadłości a stroną w znaczeniu materialnym jest upadły. Pogląd taki ma umocowania w treści art. 144 a zwłaszcza § 2 tego artykułu puin przyznającego syndykowi masy upadłości status zastępcy pośredniego. Konsekwencją tej regulacji jest sposób oznaczania strony postępowania jako reprezentowanej przez syndyka. Sąd Okręgowy generalnie prawidłowo rozstrzygnął ten problem omyłkowo pomijając w oznaczeniu strony powodowej zwrot wymagany przez art. 60¹ puin. W świetle tego przepisu po ogłoszeniu upadłości przedsiębiorca występuje w obrocie pod dotychczasową firmą z dodaniem „w upadłości likwidacyjnej” albo „w upadłości układowej”. Zważywszy na fakt, że przepisy regulujące obligatoryjne składniki firm przedsiębiorców regulowane są przez przepisy bezwzględnie obowiązujące, firma upadłego niezależnie od tego kto ją reprezentuje w toku postępowania sądowego powinna zawierać jeden z tych elementów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego dotyczy to także sytuacji gdy w postępowaniu sądowym występuje syndyk masy upadłości, Przywołany przepis nie uzależnia bowiem używania takiego dodatku od tego, kto reprezentuje upadłego w toku danego postępowania. Przyjmując, że błąd Sądu Okręgowego w tym zakresie należy uznać za oczywistą niedokładność, Sąd Apelacyjny z urzędu sprostował oznaczenie strony powodowej tak aby jej firma posiadała brzmienie uwzględniające art. 60¹ puin., na zasadzie art. 350 Kpc w zw. z art. 391 Kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 98 Kpc w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Na koszty, którymi obciążono stronę powodową składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone w wysokości stawki minimalnej określonej według § 13 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. t.j. z 2013 r., poz. 461).